

POSTANOWIENIE

Dnia 30 września 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 30 września 2025 r.,
sprawy **K.Ł.**,
w przedmiocie wydania wyroku łącznego,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,
od wyroku Sądu Okręgowego w Koninie,
z dnia 11 kwietnia 2025 r., sygn. akt II Ka 323/24,
zmieniającego wyrok łączny Sądu Rejonowego w Słupcy z dnia 17 września 2024
r., sygn. akt II K 22/24

postanowił:

1. na podstawie art. 518 k.p.k. w zw. z art. 432 k.p.k. pozostawić kasację obrońcy K.Ł. bez rozpoznania wobec jej cofnięcia przez skazanego i stwierdzenia, że nie zachodzą przesłanki wymienione w art. 439 § 1 k.p.k.;
2. na podstawie art. 637 § 1 k.p.k., art. 637a k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. zwolnić skazanego od ponoszenia kosztów postępowania kasacyjnego;
3. nie uwzględnić wniosku adw. P.K. o zasądzenie od Skarbu Państwa na jego rzecz kosztów obrony udzielonej oskarżonemu.

UZASADNIENIE

W dniu 2 września 2025 r. do Sądu Najwyższego wpłynęła kasacja adw. P.K. od wyroku Sądu Okręgowego w Koninie z dnia 11 kwietnia 2025 r., sygn.

II Ka 323/24, zmieniającego wyrok łączny Sądu Rejonowego w Słupcy z dnia 17 września 2024 r., sygn. akt II K 22/24.

W dniu 29 września 2025 r. wpłynęło do Sądu Najwyższego pismo skazanego K.Ł. cofające kasację wniesioną na jego rzecz przez adw. P.K. W piśmie tym skazany podkreślił, że kasacja została wniesiona przez adwokata bez konsultacji z nim i nigdy nie wyraził zgody na składanie w jego imieniu żadnych takich wniosków, a wydany wobec niego wyrok uważa za sprawiedliwy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Mając powyższe na uwadze, należało pozostawić kasację wniesioną przez adw. P.K. bez rozpoznania wobec jej skutecznego cofnięcia przez skazanego i stwierdzenia, że nie zachodzą przesłanki wymienione w art. 439 § 1 k.p.k.

Odnosząc się natomiast do wniosku adw. P.K. o zasądzenie od Skarbu Państwa na jego rzecz kosztów obrony udzielonej oskarżonemu, to należy stwierdzić, że nie jest on zasadny. Z akt sprawy wynika, że w związku ze złożonym przez obrońcę z urzędu skazanego K.Ł. - adw. A.W. wnioskiem w trybie art. 84 § 2 k.p.k., w dniu 30 lipca 2024 r. obrońcą z urzędu do sprawy o sygn. II K 22/24, dot. wydania wyroku łącznego został wyznaczony adw. P.K. Obrońca ten brał udział w postępowaniu sądowym przed Sądem Rejonowym, złożył apelację oraz uczestniczył w rozprawie odwoławczej, za które to czynności zostało mu zasądzone wynagrodzenie. W dniu 18 kwietnia 2025 r. adw. P.K. złożył wniosek o sporządzenie uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego z dnia 11 kwietnia 2025 r., do czego był uprawniony. Z akty sprawy nie wynika jednak, aby wolą skazanego K.Ł. było wyznaczenie mu obrońcy z urzędu celem sporządzenia i wniesienia kasacji, jak również brak

jest w aktach jakiegokolwiek decyzji o wyznaczeniu tego adwokata obrońcą z urzędu skazanego. W takiej sytuacji oraz mając na uwadze treść pisma skazanego, brak jest podstaw prawnych do zasądzenia na rzecz adw. P.K. wynagrodzenia. Wniesienie kasacji było decyzją adwokata, a nie czynnością zleconą mu przez Sąd, co uzasadniałoby przyznanie kosztów obrony z urzędu.

Mając to na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak wyżej.

[WB]

[a.ł]